

UCHWAŁA NR LXXI/468/2024
RADY POWIATU W MYŚLIBORZU

z dnia 27 marca 2024 roku

w sprawie rozpatrzenia skargi na działanie Starosty Myśliborskiego

Na podstawie art. 12 pkt 11 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (t.j. Dz. U. z 2024 r. poz. 107) w związku z art. 229 pkt 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 735 z późn. zm.) Rada Powiatu w Myśliborzu uchwala, co następuje:

§ 1. Uznaje się skargę [REDAKOWANA] z dnia 23 stycznia 2024 r. na działanie Starosty Myśliborskiego za bezzasadną z przyczyn wskazanych w uzasadnieniu stanowiącym załącznik do niniejszej uchwały.

§ 2. Upoważnia się Przewodniczącego Rady Powiatu w Myśliborzu do zawiadomienia skarżącego o sposobie załatwienia sprawy.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady Powiatu

Robert Dudek

UZASADNIENIE

W dniu 29 stycznia 2024 r. do Rady Powiatu w Myśliborzu wpłynęła skarga [REDAKTOWANE] na działania Starosty Myśliborskiego w związku z wydawaniem zgód na usunięcie drzew w Gminie [REDAKTOWANE] oraz naliczania opłat za ich usunięcie.

Zgodnie z dekreacją Przewodniczącego Rady Powiatu skarga została skierowana do rozpatrzenia przez Komisję Skarg, Wniosków i Petycji Rady Powiatu Myśliborskiego.

Komisja Skarg, Wniosków i Petycji Rady Powiatu Myśliborskiego przeprowadziła postępowanie wyjaśniające w tej sprawie.

W świetle przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego uznano skargę za bezzasadną.

[REDAKTOWANE], działając w imieniu i na rzecz Skarżącej Gminy [REDAKTOWANE] w uzasadnieniu skargi przedstawił szczegółowe zarzuty, które dotyczyły:

- 1. Dokonania przez Starostę Myśliborskiego błędnej wykładni przepisu art. 83d ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 1336), zgodnie z którym „W przypadku uzależnienia wydania zezwolenia na usunięcie drzewa lub krzewu od wykonania nasadzeń zastępczych, zezwolenie to określa dodatkowo: minimalny obwód pni drzew na wysokości 100 cm lub minimalny wiek krzewów”.**

Cyt.: Starosta przyjmuje najczęściej, że drzewa posadzone w ramach nasadzeń zastępczych muszą mieć minimalny obwód pnia 16 cm, czy 18 cm. Naraża to Gminę na duże koszty zakupu drzew o takich wymiarach. Może też powodować straty w budżecie Gminy, albowiem mniejsze drzewa (o węższym obwodzie pnia) mogą łatwiej się zakorzenić i wzrosnąć. Natomiast zakup tak dużych drzew nie gwarantuje, że sadzonki się przyjmą (co w przypadku ich uschnięcia lub zwiędnięcia powoduje starty finansowe). Nie można również pominąć samego aspektu ekologicznego przy opiece i utrzymaniu drzew o dużym obwodzie pnia, które o wiele gorzej znoszą adaptacje. Praktyka pokazuje, że pomimo zwiększenia zasobów Gminy przy drzewach o większym pniu (konieczność poniesienia większych środków finansowych z budżetu gminy) wykazują one o wiele gorsze warunki adaptacyjne, aniżeli drzewa o mniejszym obwodzie pnia. Drzewa o większym obwodzie muszą być częściej i obficie podlewane (duże zużycie wody, dojazdy i zużycie paliwa to nie są czynniki proekologiczne).

[REDAKTOWANE] jako strona skarżąca wskazała, że postawa Organu jest o tyle niezrozumiała z uwagi na to, iż w cytowanej normie ustawodawca nie nakazuje określać minimalnego obwodu pnia na wysokości 100 cm koniecznie o szerokości 16 cm lub 18 cm.

Cyt.: [...] Dopuszczalne są też niższe wartości obwodu. Kwestia ta jest pozostawiona organom administracji publicznej do swobodnego uznania w ramach tzw. luzu decyzyjnego. Nie wiadomo

więc, dlaczego Starosta nie zezwala Gminie na zakup mniejszych sadzonek (co jest bardziej opłacane dla Gminy, ponieważ zmniejsza ryzyko zwiędnięcia drzewek, a zwiększa prawdopodobieństwo ich prawidłowego zakorzenienia).

2. Błędnej interpretacji przez Starostę Myśluborskiego przepisu art. 80 k.p.a. przy prowadzeniu postępowań w zakresie wydawania zgód na usunięcie drzew w [REDAKTION] oraz naliczania opłat za ich usunięcie.

Zgodnie z art. 80 k.p.a. „Organ administracji publicznej ocenia na podstawie całokształtu materiału dowodowego, czy dana okoliczność została udowodniona”. W przekonaniu Skarżącej w prowadzonych postępowaniach Organ nie zawsze uwzględnia całokształt materiału dowodowego, które mogłoby poświadczyć na korzyść Gminy i tym samym zwalniać ją z obowiązku ponoszenia opłat za usunięcie drzew.

Cyt.: Starosta – na przykład – nie bierze pod uwagę faktu, że w ostatnim czasie doszło do zmiany warunków pogodowych w naszym rejonie. Coraz częstszymi zjawiskami atmosferycznymi stają się wichury i huragany obecne o niemal każdej porze roku (latem silne burze z porywistym wiatrem, wiosną i jesienią mocne opady deszczu, którym towarzyszy wysokie natężenie prądów powietrznych). Zjawiska te skutkują łamaniem się drzew. Powodują nie tylko szkody w mieniu (np. na cmentarzach), ale także zagrażają bezpieczeństwu osób, przebywających w okolicy drzew. W takiej sytuacji usunięcie roślin, nawet jeśli są zdrowe, jawi się jako wyraz troski o bezpieczeństwo mieszkańców Gminy oraz ich mienia. Winno to skutkować zwolnieniem Gminy z obowiązku ponoszenia opłaty za usunięcie drzew.

Według strony skarżącej, Starosta jednak w ogóle nie uwzględnia takich okoliczności, zobowiązując Gminę do ponoszenia opłat. [REDAKTION] w treści skargi powołała się na przykład, iż „Starosta nie wyraził zgody na usunięcie trzech drzew na cmentarzu [REDAKTION] stwierdzając, że nie stanowią one zagrożenia dla bezpieczeństwa ludzi i mienia”.

Cyt.: [...] W ocenie Starosty, w ślad za wydaną w tym przedmiocie decyzją: „powinno się wycinać wyłącznie drzewa chore – realnie zagrażające bezpieczeństwu”.

Powyżej wyrażony przez Starostę pogląd, w ocenie strony skarżącej kłóci się z prawidłowym rozumieniem przepisu art. 86 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie przyrody.

Cyt.: [...] Jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 31 marca 2009r. sygn. akt I OSK 457/08: Skoro przepis art. 86 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. Nr 92, poz. 880 ze zm.) nie konkretyzuje przyczyn pozwalających uznać, że drzewo stwarza zagrożenie dla bezpieczeństwa ludzi lub mienia w istniejących obiektach budowlanych – uzasadniające wydanie zezwolenia bez ustalenia opłaty – to tym samym brak podstaw, aby zagrożenie to utożsamiać jedynie ze złym stanem zdrowia drzewa. A zatem, nie ma podstaw prawnych, aby stosować zawężającą wykładnię art. 86 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie przyrody.

Zatem Skarżąca w uzasadnieniu skargi stwierdza, iż Starosta w sposób zawężający i pomijając całkowicie argumentację [REDAKTION] odmawia uzasadnionej interesem i bezpieczeństwem jej mieszkańców wycinki drzew, w sytuacjach, przy których jest to konieczne.

Cyt.: [...] Wyżej opisywany przykład odmowy wycinki drzew na cmentarzu [REDAKTOR] miał przy tym swój finał w postaci zawalonego drzewa na jeden z nagrobków. Szkada do dnia dzisiejszego nie została naprawiona, natomiast mieszkańcy obwiniają [REDAKTOR] za zaniechania w przedmiocie wycinki drzew, które faktycznie nie są zależne od nas.

3. Mylnej wykładni przez Starostę Myśliborskiego przepisu art. 86 ust. 1 pkt 7 ustawy o ochronie przyrody w myśl którego: „Nie nalicza się opłat za usunięcie: drzew, których obwód pnia mierzony na wysokości 130 cm nie przekracza:

a) 120 cm – w przypadku topoli, wierzb, kasztanowca zwyczajnego, klonu jesionolistnego, klonu srebrzystego, robinii akacjowej oraz platanu klonolistnego,

b) 80 cm – w przypadku pozostałych gatunków drzew

- w celu przywrócenia gruntów nieużytkowanych do użytkowania innego niż rolnicze, zgodnego z przeznaczeniem terenu, określonym w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego lub decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu.”.

W myśl przywołanej podstawy prawnej oznacza to, iż Organ może domagać się od wnioskodawcy przedłożenia jedynie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego lub decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu.

Cyt.: Tymczasem w przypadku wniosków składanych przez [REDAKTOR] żądano od niej przedłożenia także innych dokumentów, wprost nie wymienionych przez ustawodawcę w wyżej cytowanej normie (np. projektu budowlanego, projektu zagospodarowania terenu).

W przekonaniu strony skarżącej, Starosta Myśliborski nie miał woli zwolnienia [REDAKTOR] od opłat za usunięcie drzew i podejmował wszelkie dozwolone prawem działania, aby temu zapobiec (np. poprzez żądanie przedłożenia przez Gminę szeregu dokumentów, które w tym postępowaniu nie były wymagane, co wydłużało postępowanie i tym samym generowało koszty wykonania dodatkowej dokumentacji). W drodze przykładu strona skarżąca powołała się tutaj na brak zgody Starosty na wycięcie drzew stanowiących efekt samosiewu na drodze gminnej [REDAKTOR]. Według oceny [REDAKTOR] na skutek samosiewu zagrażającemu bezpieczeństwu osób poruszających się drogą gminną koniecznym było wycięcie drzewa (samosiewu).

Cyt.: [...] Starosta uznał jednak, że ewentualne usunięcie drzewa – samosiewu rosnącego na drodze gminnej nie stwarza zagrożenia w bezpieczeństwie ruchu drogowego i wyłączenie naliczenia opłaty w tym przypadku nie wystąpi.

4. Nie uwzględnienia przy prowadzonych postępowaniach w należyтым stopniu interesu społecznego oraz słusznego interesu obywateli, który organy władzy publicznej powinny zawsze brać pod uwagę rozstrzygając daną sprawę (art. 7 k.p.a.).

Zdaniem skarżącej objawiło się to nakładaniem na [REDAKTOR] opłat za usunięcie drzew, w sytuacji zaistnienia chociażby najmniejszego odstępstwa od treści danego zezwolenia. Skarżąca zwróciła uwagę, że w art. 84 ust. 7 ustawy o ochronie przyrody ustawodawca nie nakazuje stosowania kar finansowych za każde odstępstwo w wymiarach drzew od treści zezwolenia, a jedynie sygnalizuje, iż „W przypadku niewykonania nasadzeń zastępczych, o których mowa w ust. 3, lub części z nich, zgodnie z zezwoleniem na usunięcie drzewa lub krzewu, naliczona opłata jest przeliczana w sposób proporcjonalny do liczby drzew

lub powierzchni krzewów, które nie zostały wykonane zgodnie z zezwoleniem”. W związku z powyższym, Skarżąca podkreśliła, że ta norma określa jedynie sposób naliczenia opłaty, lecz nie nakłada żelaznego obowiązku jej zastosowania, w przypadku, gdy zachodzą odstępstwa od zezwolenia (np. jeżeli drzewo posiada obwód mniejszy, niż minimalny wskazany w zezwoleniu).

Cyt.: [...] minimalne odstępstwa od zezwolenia (na przykład co do szerokości pnia) nie stanowią jeszcze samoistnej podstawy do zastosowania opłaty. Ta bowiem winna być naliczana wówczas, gdy dokonane nasadzenia nie realizują celu kompensacji przyrodniczej.

Skarżąca w treści skargi zwróciła uwagę, że Starosta powinien każdorazowo weryfikować, czy dokonane przez ██████████ nasadzenia realizują cel kompensacji przyrodniczej (tzn. czy liczba nowo-posadzonych drzew odpowiadała liczbie drzew ściętych i czy zachowano wymogi co do gatunków roślin oraz miejsca ich posadzenia).

Cyt.: [...] Zamiast tego koncentrował się na wymierzeniu Gminie kar finansowych, nawet za drobne odstępstwa co do wymiarów obwodu pnia nowo-nasadzonych drzew.

Według opinii Skarżącej, nakładanie na gminę tego rodzaju opłat obciąża znacznie jej budżet, na który składają się wszyscy mieszkańcy tejże gminy.

Cyt.: [...] Takie działanie nie tylko nie sprzyja budowaniu dobrej kooperacji pomiędzy jednostkami samorządu terytorialnego, ale przede wszystkim podkopuje w samych obywatelach (mieszkańcach ██████████) zaufanie do organów administracji publicznej.

5. Nie uwzględnienia w toku prowadzonych postępowań należycie zasady procedowania spraw w sposób wzbudzający zaufanie do organów administracji publicznej, w myśl przepisu art. 8 § 1 k.p.a.

Cyt.: [...] uwaga Starosty Myśliborskiego koncentrowała się nie na zagadnieniach merytorycznych, związanych z dokonanymi nasadzeniami, lecz estetycznych, czy funkcjonalnych (np. w toku jednego z postępowań ██████████ otrzymała pismo, z którego wynikało, że Starosta Myśliborski nie akceptuje oznaczeń numerycznych na drzewach, wskazanych we wnioskach Gminy – w jego ocenie były one za duże i nieestetyczne).

Zdaniem Skarżącej ustawodawca w żadnej normie materialnoprawnej nie polecił Staroście tego typu oceny.

Cyt.: Takie „zaskakiwanie” Gminy uwagami co do kwestii, leżących poza gestią Organu budziło podejrzenia, że chwytą się on każdej sposobności, aby zdezwuować działania Gminy. Osłabiało to wzajemne zaufanie pomiędzy obiema jednostkami samorządu terytorialnego oraz zaufanie do Starosty jako do bezstronnego organu administracji publicznej.

Powyżej wymienione działania w ocenie ██████████ nie sprzyjają budowaniu atmosfery wzajemnej lokalności, która mogłaby posłużyć za trwały fundament do dobrej współpracy pomiędzy poszczególnymi jednostkami samorządu terytorialnego.

W zakresie przedstawionych zarzutów przedłożone zostały wyjaśnienia, w których Starosta Myśliborski poinformował, iż prowadząc postępowania administracyjne w zakresie wydawania zezwoleń na usunięcie drzew dokonuje on prawidłowej wykładni przepisu art. 83d

ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 16.04.2004 r. o ochronie przyrody, zgodnie z treścią którego: „*W przypadku uzależnienia wydania zezwolenia na usunięcie drzewa lub krzewu od wykonania nasadzeń zastępczych, zezwolenie to określa dodatkowo: minimalny obwód pni drzew na wysokości 100 cm lub minimalny wiek krzewów*”. Zwrócono uwagę, że nie jest twierdzeniem prawdziwym, że „Starosta przyjmuje najczęściej, że drzewa posadzone w ramach nasadzeń zastępczych muszą mieć minimalny obwód pnia 16 cm, lub 18 cm” oraz że „Starosta nie zezwala Gminie na zakup mniejszych sadzonek (...)”.

Analizie poddano decyzje – zezwolenia na usunięcie drzew, wydane dla [REDAKTURA] w latach 2019-2023, w których Starosta Myśliborski uwarunkował zezwolenia na usunięcie drzew nasadzeniami zastępczymi. W wyniku przeprowadzonej analizy ustalono, że minimalne obwody pni sadzonek, jakie Starosta Myśliborski wskazał w tych decyzjach, wynosiły od 10 cm do 16 cm:

- w decyzji znak WOŚ.613.111.2019.AM z dnia 20.11.2019 r. nałożono warunek nasadzenia drzew o obwodzie pnia na wysokości 100 cm wynoszącym 14 cm,
- w decyzji znak WOŚ.613.12.2020.AM z dnia 25.06.2020 r. nałożono warunek nasadzenia drzew o obwodzie pnia na wysokości 100 cm wynoszącym 16 cm,
- w decyzji znak WOŚ.613.36.2020.AM z dnia 12.08.2020 r. nałożono warunek nasadzenia drzew o obwodzie pnia na wysokości 100 cm wynoszącym 16 cm,
- w decyzji znak WOŚ.613.2.2022.AM z dnia 20.10.2022 r. nałożono warunek nasadzenia drzew o obwodzie pnia na wysokości 100 cm wynoszącym 14 cm,
- w decyzji znak WOŚ.613.96.2023.AG z dnia 21.09.2023 r. nałożono warunek nasadzenia drzew o obwodzie pnia na wysokości 100 cm wynoszącym 12 cm i 14 cm,
- w decyzji znak WOŚ.613.103.2023.AG z dnia 21.09.2023 r. nałożono warunek nasadzenia drzew o obwodzie pnia na wysokości 100 cm wynoszącym 10-12 cm.

Odnosząc się do stwierdzenia [REDAKTURA], że „dopuszczalne są też niższe wartości obwodu [nasadzeń zastępczych]” oraz że „kwestia ta jest pozostawiona organom administracji publicznej do swobodnego uznania w ramach tzw. luzu decyzyjnego” ustalono, że w tego rodzaju sprawach, korzystając z uznania administracyjnego, każdy organ ochrony przyrody (wójt, burmistrz, marszałek, konserwator zabytków, starosta) jest ograniczony w tym zakresie, gdyż musi mieć na uwadze cel i istotę instytucji nasadzeń zastępczych. Nie budzi bowiem wątpliwości, że takie nasadzenia mają stanowić kompensację za poniesiony uszczerbek w środowisku, do którego doszło na skutek usunięcia drzew. Jak wskazuje się w doktrynie, w procesie wydawania zezwolenia na usunięcie drzew, należy uwzględnić zasadę zrównoważonego rozwoju, a jej elementem jest właśnie obowiązek dokonania nasadzeń następczych. W tym zakresie bierze się pod uwagę rodzaj zmian, jakie zajądą w środowisku na skutek usunięcia konkretnych drzew [por. K. Gruszecki, Realizacja zrównoważonego rozwoju środowiska ("nasadzenia zastępcze"), Zeszyty Naukowe Sądownictwa Administracyjnego 5-6[14-15]/2007, s. 38-39]. W konsekwencji uwzględnienia ww. kwestii, organ ochrony przyrody w zezwoleniu dokonuje określenia warunków wycinki, zatem to analiza zezwolenia odpowiada na pytanie, jakiego rodzaju działania, nasadzenia, pozwolą zrekompensować uszczerbek w środowisku.

Starosta Myśliborski jako organ ochrony przyrody podziela pogląd, że istotnym elementem wpływającym na kompensację jest niewątpliwie obwód pnia drzewa nasadzanego zastępczo, albowiem od jego wielkości zależy nie tylko żywotność nasadzenia, ale również to, jak szybko drzewo będzie mogło zastąpić drzewo wycięte i pełnić dla środowiska taką samą funkcję. Organ ochrony przyrody w zezwoleniu podaje określony obwód z konkretnych powodów, gdyż drzewo o określonym pniu będzie odporniejsze na czynniki szkodliwe, niż sadzonka o mniejszym pniu i tym samym szybciej osiągnie takie rozmiary, które pozwolą na pełną kompensację środowiskową [por. Wyrok WSA w Gdańsku z dnia 20.04.2021 r. sygn. akt

II SA/Gd 885/20]. W ocenie Rady Powiatu, Starosta Myśliborski działając w granicach uznania administracyjnego rozważał każdorazowo, które spośród prawnie dopuszczalnych rozstrzygnięć w danym przypadku jest celowe. Nie ulega bowiem wątpliwości, że Starosta miał na uwadze to, że ewentualna sądowa kontrola prawidłowości decyzji administracyjnych wydawanych w ramach uznania administracyjnego sprowadza się do oceny, czy organ przed wydaniem decyzji prawidłowo przeprowadził postępowanie wyjaśniające, a także czy organ właściwie wykorzystał przysługujące mu uprawnienia i nie przekroczył granic swobodnego uznania administracyjnego, czy rozstrzygnięcia nie posiadają cech dowolności oraz czy w sposób należyty zostały przez niego wyważone interesy społeczne (wynikające z prawnego obowiązku ochrony elementów przyrody) i uzasadnione interesy wnioskodawcy. W przypadku zezwoleń dla [REDAKTOWANE] na usunięcie drzew uwarunkowanych nasadzeniami, zgodnie z obowiązkiem ustalonym w art. 83c ust. 4 ustawy z dnia 16.04.2004 r. o ochronie przyrody, Starosta Myśliborski jako organ ochrony przyrody brał pod uwagę w szczególności następujące cechy usuwanego drzewa: wartość przyrodniczą, w tym rozmiar drzewa oraz funkcje, jakie pełni w ekosystemie, wartość kulturową, walory krajobrazowe, lokalizację oraz to kiedy może nastąpić pełna kompensacja przyrodnicza za drzewo usunięte. Nakładanie kompensacji przyrodniczej w zamian za usuwane drzewa powoduje obarczenie klienta urzędu konkretnymi kosztami. Również przez wzgląd na powyższe, Rada Powiatu ustaliła, że Starosta Myśliborski wskazując potrzebę kompensacji kieruje się potrzebami ochrony określonych wartości środowiska. Wprowadzanie kompensacji bez uzasadnienia (lub niejako schematycznie) nie powinno mieć miejsca, dlatego powody uznania potrzeby wprowadzenia nasadzeń w zamian za usuwane drzewa, są zawsze wyjaśnione przez Starostę w treści uzasadnienia do decyzji.

Starosta Myśliborski w swych wyjaśnieniach poinformował, że prowadząc postępowania administracyjne w zakresie wydawania zezwoleń na usunięcie drzew dokonuje prawidłowej wykładni przepisu art. 80 ustawy z dnia 14.06.1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego, zgodnie z treścią którego: „*Organ administracji publicznej ocenia na podstawie całokształtu materiału dowodowego, czy dana okoliczność została udowodniona*”. Uznano, iż nie jest prawdziwe twierdzenie Skarżącej, że Starosta Myśliborski nie zawsze uwzględnia całokształt materiału dowodowego, który „mógłby świadczyć na korzyść [REDAKTOWANE] i zwalniać ją z obowiązku ponoszenia opłat za usunięcie drzew”. W odniesieniu do powyższego zarzutu poddano analizie decyzje – zezwolenia na usunięcie drzew, wydane dla [REDAKTOWANE] w latach 2019-2023. W jej wyniku ustalono, że Starosta Myśliborski:

- w roku 2019 wydał na rzecz [REDAKTOWANE] pięć (5) decyzji – zezwoleń na usunięcie drzew, w czterech (4) zastosował nienaliczanie opłat na rzecz Gminy [REDAKTOWANE] na podstawie art. 86 ust. 1 pkt 4, pkt 5, pkt 10 ustawy o ochronie przyrody;
- w 2020 r. wydał dziewięć (9) takich decyzji, w dziewięciu (9) zastosował nienaliczanie opłat na rzecz Gminy [REDAKTOWANE], na podstawie art. 86 ust. 1 pkt 4, pkt 5, pkt 6, pkt 10 ustawy o ochronie przyrody;
- w 2021 r. wydał dwie (2) decyzje, w dwóch (2) zastosował nienaliczanie opłat na rzecz Gminy [REDAKTOWANE], na podstawie art. 86 ust. 1 pkt 4, pkt 5, pkt 10 ustawy o ochronie przyrody;
- w 2022 r. wydał jedną (1) decyzję, w jednej (1) zastosował nienaliczanie opłat na rzecz Gminy [REDAKTOWANE], na podstawie art. 86 ust. 1 pkt 7 ustawy o ochronie przyrody;
- w 2023 r. wydał siedem (7) decyzji, w siedmiu (7) zastosował nienaliczanie opłat na rzecz Gminy [REDAKTOWANE], na podstawie art. 86 ust. 1 pkt 4, pkt 6, pkt 10 ustawy o ochronie przyrody.

Zgodnie z art. 84 ust. 1 i ust. 2 ustawy o ochronie przyrody, posiadacz nieruchomości ponosi opłaty za usunięcie drzewa lub krzewu, które są naliczane w zezwoleniu na usunięcie drzewa lub krzewu i pobierane przez organ właściwy do wydania tego zezwolenia. Natomiast w art. 86 ust. 2 ustawy o ochronie przyrody, ustawodawca wyartykułował przypadki (katalog zamknięty), kiedy organ ochrony przyrody ma prawo, po zweryfikowaniu ziszczenia się wymaganych prawem przesłanek, nie naliczać ww. opłaty za usunięcie drzewa. Tym samym, każdorazowo w sprawach z wniosku Gminy [REDAKTOWANE], Starosta Myśliborski powyższe przesłanki analizował rzetelnie i w zezwoleniach nie naliczał opłaty za usunięcie drzewa, jeżeli była ku temu podstawa prawna.

Odnosząc się do poruszanej przez [REDAKTOWANE] sprawy z wniosku o wydanie zezwolenia na usunięcie drzew, porastających cmentarz w m. [REDAKTOWANE] ustalono, że nie jest prawdą jakoby Starosta Myśliborski utożsamiał zagrożenie ze strony drzew jedynie z ich złym stanem fitosanitarnym (choć ma to duże znaczenie przy procedowaniu spraw związanych z usuwaniem drzew). W ww. sprawie Starosta Myśliborski w decyzji, zezwolił na usunięcie czterech (4) sztuk drzew z terenu cmentarza, dzieląc argumentację Gminy, że ich „usytuowanie oraz stan zdrowotny” stwarzają zagrożenie dla ludzi przebywających w otoczeniu tych drzew oraz dla nagrobków na cmentarzu, w pobliżu których rosną. Już wówczas Gmina [REDAKTOWANE] poinformowała we wniosku (załączając zdjęcie nagrobka), że w lipcu 2023 r. konar z jednego z drzew spadł na płytę nagrobną. Natomiast Starosta Myśliborski odmówił wydania zezwolenia na usunięcie trzech (3) drzew z wniosku Gminy. Jak zapisano w protokole z wizji w terenie z dnia 20.11.2023 r., drzewa te były w dobrej kondycji zdrowotnej, częściowo porośnięte bluszczem, lecz ich korony nie zawierały posuszu gałęziowego, były żywotne. U pozostałych drzew zaobserwowano redukcję w koronach, zaawansowany posusz i zagłuszenie bluszczem. Treść protokołu została zaakceptowana również przez przedstawiciela Gminy [REDAKTOWANE], który brał udział w tej wizji. W wyjaśnieniach Starosta Myśliborski zwrócił uwagę, że procedując sprawy wydawania zezwoleń na usunięcie drzew, nawet przy dużej ilości drzew przeznaczonych do usunięcia, należy z osobna poddać oględzinom każde z drzew i dla każdego z osobna, na podstawie zebranych informacji, zdecydować o zasadności wydania zezwolenia na usunięcie bądź odmowy jego wydania.

Zastanawiającym posunięciem ze strony Skarżącej jest obwinianie Starosty Myśliborskiego wskazując, że „przykład odmowy wycinki drzew na cmentarzu w [REDAKTOWANE] miał przy tym swój finał w postaci zawalonego drzewa na jeden z nagrobków”. Należy tutaj zauważyć, iż to właśnie Skarżąca co najmniej do dnia 07.02.2024 r. nie skorzystała z przysługującego jej uprawnienia usunięcia zagrożenia w postaci czterech (4) sztuk drzew z terenu cmentarza w m. [REDAKTOWANE], zgodnie z wydanym przez Starostę Myśliborskiego zezwoleniem z dnia 05.12.2023 r. W dniu 07.02.2024 r. pracownik Starostwa Powiatowego w Myśliborzu występujący w imieniu organu ochrony przyrody ponownie wykonał dokumentację fotograficzną drzew objętych ww. wnioskiem Gminy [REDAKTOWANE]. Z przedstawionej na rzecz postępowania wyjaśniającego dokumentacji fotograficznej wynika, że wszystkie siedem (7) drzew, nawet te ze stwierdzonym posuszem gałęziowym i z poważnie uszkodzonym pniem, dalej rośnie na terenie cmentarza. Wszystkie z siedmiu (7) drzew objętych wnioskiem Gminy stoi, żadnego nie brakuje, więc nie może być prawdą stwierdzenie dokonane w skardze, że w wyniku decyzji odmownej na usunięcie drzew, jedno z nich się powaliło czyniąc szkody w mieniu. W przedłożonych wyjaśnieniach Starosta Myśliborski nadmienił, iż w ww. zezwoleniu na usunięcie drzew z cmentarza w m. [REDAKTOWANE] nie naliczył Gminie opłat za ich usunięcie, zgodnie z art. 86 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie przyrody. Podkreślił również, że organ wydający zezwolenie na usunięcie drzew nie jest związany wnioskiem strony w zakresie wskazanych tam zwolnień z opłaty. Również przepisy prawa, w tym art. 83b ustawy o ochronie przyrody („Wniosek o wydanie zezwolenia na usunięcie drzewa lub krzewu zawiera (...)”),

nie przewidują, by już we wniosku wskazywano podstawę zwolnienia usunięcia drzewa z opłaty. Natomiast należy tam bezwzględnie umieścić informację o przyczynie zamierzonego usunięcia drzewa. Dopiero po przeprowadzeniu całego postępowania w sprawie, potwierdzeniu ww. przyczyny, podjęciu decyzji o celowości usunięcia drzewa, organ właściwy do wydania zezwolenia w tym zezwoleniu nienalicza opłaty, gdy zachodzi którakolwiek z przesłanek wymienionych enumeratywnie w art. 86 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody, a odpowiada jej przyczyna usunięcia danego drzewa.

Prowadząc postępowania administracyjne w zakresie wydawania zezwoleń na usunięcie drzew, Starosta Myśliborski poinformował o dokonywaniu prawidłowej wykładni przepisu art. 86 ust. 1 pkt 7 ustawy o ochronie przyrody. Do wniosku na usunięcie drzew, Starosta Myśliborski nigdy nie żądał od Wnioskodawców przedłożenia treści uchwały miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego czy projektu budowlanego. Ustaleń w tym zakresie dokonuje on samodzielnie, posiadając z urzędu informacje i dokumenty. Natomiast w trakcie prowadzonych postępowań na usunięcie drzew, jeżeli ma ono być związane z prowadzeniem inwestycji lub opisane we wniosku przedsięwzięcie związane z usunięciem drzew budzi wątpliwości co do jego charakteru (tj. np. czy jest związane z prowadzeniem inwestycji czy nie), to wtedy Starosta występuje o podanie w szczególności dokładniejszego opisu planowanego przedsięwzięcia, kopii decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego dla inwestycji kolidującej z drzewami objętymi wnioskiem - jeżeli taka decyzja została wydana, wykonanego przez projektanta posiadającego odpowiednie uprawnienia budowlane projektu zagospodarowania działki lub terenu - w przypadku realizacji inwestycji, dla której jest on wymagany zgodnie z ustawą z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane – określającego usytuowanie drzewa lub krzewu w odniesieniu do granic nieruchomości i obiektów budowlanych istniejących lub projektowanych na tej nieruchomości (wprost wymienionego w art. 83b ust. 1 pkt 8 ustawy o ochronie przyrody). Powyższe ustalenia są ważne z tego względu, że jeżeli przyczyną usunięcia drzewa lub krzewu jest realizacja inwestycji wymagającej uzyskania pozwolenia na rozbiórkę lub pozwolenia na budowę, zezwolenie na usunięcie drzewa lub krzewu może zostać wykonane pod warunkiem uzyskania pozwolenia na rozbiórkę lub pozwolenia na budowę, które kolidują z drzewami lub krzewami, będącymi przedmiotem zezwolenia, a przepisu tego nie stosuje się do inwestycji liniowych celu publicznego (art. 83d ust. 5 ustawy o ochronie przyrody).

Odnosząc się do przytoczonego przez Skarżącą przykładu drogi w m. ██████, gdzie „samosiew zagrażał bezpieczeństwu osób poruszających się drogą gminną” oraz, że „Starosta uznał jednak, że ewentualne usunięcie drzewa – samosiewu rosnącego na drodze gminnej nie stwarza zagrożenia w bezpieczeństwie ruchu drogowego i wyłączenie naliczenia opłaty w tym przypadku nie wystąpi” Starosta Myśliborski w przedłożonych wyjaśnieniach poinformował Wysoką Radę, iż jako przyczynę usunięcia drzew Gmina ██████ wskazała we wniosku, że „(...) gminna droga, która od wielu lat nie była użytkowana, jest obecnie całkowicie nieprzejezdna – zarosła samosiewami (...)”, „została wydana decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego (...) Budowa sieci kanalizacji sanitarno-tłocznej wraz z przyłączami w m. ██████ – na terenie gdzie znajdują się drzewa planowana jest budowa przepompowni ścieków (w załączeniu wyciąg z projektu) (...)”. Gmina ██████ wniosła o zwolnienie z opłat za usunięcie drzew na podstawie art. 86 ust. 1 pkt 5 ustawy o ochronie przyrody: „*nie nalicza się opłat za usunięcie drzew lub krzewów, które zagrażają bezpieczeństwu ruchu drogowego lub kolejowego albo bezpieczeństwu żeglugi*”. W postępowaniu ustalono, że planowane usunięcie drzew nie jest związane z kolizją z inwestycją, ale z brakiem przejezdności drogą gminną w m. ██████. W wyniku wizji potwierdzono wskazaną przez Gminę ██████ przyczynę usunięcia drzew. Starosta Myśliborski wyraził stanowisko, że zezwolenie zostanie wydane, jednakże z uwagi

na fakt, że na ww. drodze nie odbywa się żaden ruch drogowy, droga jest nieużytkowana to i nie ma podstawy prawnej nie naliczać opłat za usunięcie objętych wnioskiem drzew tj. z uwagi na to, że zagrażają ruchowi drogowemu (ponieważ go tam nie ma). Co więcej, Starosta Myśliborski zaproponował Gminie [REDAKTOWANE] wykonanie nasadzeń zastępczych za usunięcie drzew objętych wnioskiem. Sprawa zakończyła się jednak umorzeniem postępowania, z uwagi na wycofanie przez Gminę [REDAKTOWANE] żądania wydania zezwolenia. Tym samym nie jest prawdą podany w skardze zarzut „braku zgody Starosty na wycięcie drzew stanowiących efekt samosiewu na drodze gminnej w [REDAKTOWANE]”. Skarżąca złożyła po pewnym czasie wniosek o usunięcie tych samych drzew, wskazując te same przyczyny ich usunięcia, lecz z żądaniem nienaliczania opłat za ich usunięcie zgodnie z ww. art. 86 ust. 1 pkt 7 ustawy o ochronie przyrody. Załączyła do wniosku w szczególności „Wyciąg z projektu zagospodarowania terenu” oraz kopię decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego Budowa sieci kanalizacji sanitarno-tłocznej wraz z przyłączami w m. Kinice. Wobec analizy treści wniosku, Starosta Myśliborski wezwał [REDAKTOWANE] do uzupełnienia braków formalnych wniosku, w tym przedłożenia projektu wykonanego przez projektanta posiadającego odpowiednie uprawnienia budowlane projektu zagospodarowania działki lub terenu - w przypadku realizacji inwestycji, dla której jest on wymagany zgodnie z ustawą z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane – określającego usytuowanie drzewa lub krzewu w odniesieniu do granic nieruchomości i obiektów budowlanych istniejących lub projektowanych na tej nieruchomości (wprost wymienionego w art. 83b ust. 1 pkt 8 ustawy o ochronie przyrody jako załącznik do wniosku), do przedłożenia w szczególności projektu planu nasadzeń, jeżeli były planowane, bo we wniosku brak było informacji w tym zakresie (zgodnie z art. 83b ust. 1 pkt 9 lit. a ustawy o ochronie przyrody). Ponadto Starosta wezwał o kopie decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego, bo jedną przedłożono a w drugiej brakowało jej pełnej treści. W związku z tym Starosta poprosił również o wskazanie, kiedy inwestycje w ww. decyzjach planowane są do realizacji, mając na względzie podany we wniosku termin zamierzonego usunięcia drzew. Ustalono, że przy wezwaniu o te informacje Starosta Myśliborski wskazał wyraźnie, że są to kwestie merytoryczne i jeżeli Gmina nie złoży wyjaśnień w ich zakresie do wezwania, zostanie o nie poproszona po wszczęciu postępowania – kwestie te nie były więc przeszkodą do wszczęcia i prowadzenia postępowania, a ich przekazanie już na tym etapie mogłoby przyspieszyć procedowanie sprawy (nie złożyła odpowiedzi na wezwanie). W konsekwencji Gmina [REDAKTOWANE] nie wykazała zainteresowania dalszym prowadzeniem sprawy, sprawa została więc pozostawiona bez rozpoznania. Dlatego też nie jest prawdą podany w skardze zarzut „braku zgody Starosty na wycięcie drzew stanowiących efekt samosiewu na drodze gminnej w [REDAKTOWANE]”. W przedstawionych wyjaśnieniach Starosta Myśliborski zaznaczył, że w wyniku złożonego wniosku o wydanie zezwolenia na usunięcie drzew, w pierwszej kolejności poddaje on analizie treść wniosku co do kompletności z art. 83b ustawy o ochronie przyrody. W przypadku niejasności co do treści wniosku, Starosta ma również za obowiązek wystąpić o wyjaśnienia w szczególności co do przyczyny usunięcia drzewa lub jego kolizji z planowaną inwestycją. Jednocześnie Starosta ma obowiązek ustalić, czy przyczyną jest inwestycja czy nie i jaki ma ona charakter (liniowy, nieliniowy), mając na względzie konieczność uwarunkowania zezwolenia na usunięcie drzew zgodnie z art. 83g ust. 5 ustawy o ochronie przyrody. Należy tutaj wskazać, że dla organu ochrony przyrody i w obliczu ustawy o ochronie przyrody „samosiewy” drzew to drzewa jak każde inne, które co do zasady mogą zostać usunięte z terenu nieruchomości lub jej części po uzyskaniu zezwolenia wydanego na wniosek: posiadacza nieruchomości (za zgodą właściciela tej nieruchomości), właściciela urządzeń, o których mowa w art. 49 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (jeżeli drzewa zagrażają funkcjonowaniu tych urządzeń), o ile nie zaliczają się do wyjątków od uzyskania zezwolenia, podanych w art. 83f ust. 1 ustawy o ochronie przyrody.

Nie jest stwierdzeniem prawdziwym Skarżącej, że w prowadzonych postępowaniach Starosta Myśliborski nie uwzględnił „w należyтым stopniu interesu społecznego oraz słusznego interesu obywateli” i nakładał „kary finansowe” na Gminę [REDAKTOWANE] za odstępstwo od treści zezwolenia na usunięcie drzew, choćby najmniejsze. Wskazuję, że nie należy stosować zamiennie stwierdzeń „kara finansowa” i „pobranie naliczonej opłaty”, gdyż są to zupełnie różne zagadnienia, mające odrębne podstawy prawne. Zgodnie z art. 84 ust. 1 i ust. 2 ustawy o ochronie przyrody, posiadacz nieruchomości ponosi opłaty za usunięcie drzewa, która jest naliczana w zezwoleniu na jego usunięcie i pobierana przez organ właściwy do wydania tego zezwolenia. W myśl zaś ust. 3 w przypadku naliczenia opłaty za usunięcie drzewa oraz uzależnienia wydania zezwolenia na usunięcie drzewa od wykonania nasadzeń zastępczych, organ właściwy do wydania zezwolenia odracza termin uiszczenia opłaty za jego usunięcie na okres 3 lat od dnia upływu terminu wskazanego w zezwoleniu na wykonanie nasadzeń zastępczych. Natomiast ust. 7 omawianego przepisu stanowi, że w przypadku niewykonania nasadzeń zastępczych, o których mowa w ust. 3, lub części z nich, zgodnie z zezwoleniem na usunięcie drzewa, naliczona opłata jest przeliczana w sposób proporcjonalny do liczby drzew, które nie zostały wykonane zgodnie z zezwoleniem. Z przepisów wynika, że w przypadku odroczenia terminu płatności, konieczne jest powrót do sprawy opłaty za usunięcie drzew po upływie terminu odroczenia, w celu ustalenia, czy nałożony obowiązek został wykonany, a jeśli tak, to czy nasadzone zastępczo drzewa zachowały żywotność, a jeśli nie zachowały, to z jakiej przyczyny. W tego rodzaju sprawach należy mieć na uwadze cel i istotę instytucji nasadzeń zastępczych. Nie budzi bowiem wątpliwości, że takie nasadzenia mają stanowić kompensację za poniesiony uszczerbek w środowisku, do którego doszło na skutek usunięcia drzew. Organ w zezwoleniu dokonuje określenia warunków wycinki i odroczenia opłaty za ich usunięcie, zatem to analiza zezwolenia odpowiada na pytanie, jakiego rodzaju działania, nasadzenia, pozwolą zrekompensować uszczerbek w środowisku, a wszelkie odstępstwa w tym zakresie należy oceniać jako brak takiej kompensacji. Dla przykładu istotnym elementem wpływającym na ową kompensację jest niewątpliwie obwód pnia drzewa nasadzanego zastępczo, albowiem od jego wielkości zależy nie tylko żywotność nasadzenia, ale również to, jak szybko drzewo będzie mogło zastąpić drzewa wycięte i pełnić dla środowiska taką samą funkcję. Dlatego też nie można uznać, że określenie w zezwoleniu parametru dendrometrycznego jakim jest obwód pnia drzewa nasadzanego nie ma znaczenia dla skuteczności nasadzeń. Przeciwnie, organ w zezwoleniu podaje określony obwód z konkretnych powodów, gdyż drzewo o określonym pniu (tu w decyzjach dla Gminy [REDAKTOWANE]: od 10 cm do 16 cm na wysokości 100 cm) będzie odporniejsze na czynniki szkodliwe, niż sadzonka o mniejszym pniu i tym samym szybciej osiągnie takie rozmiary, które pozwolą na pełną kompensację środowiskową. Za twierdzeniem, że także określony w zezwoleniu parametr obwodu pnia drzewa nasadzanego winien być zrealizowany w trakcie nasadzeń bez odstępstw, przemawia uzasadnienie do projektu ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o samorządzie gminnym oraz niektórych innych ustaw (druk sejmowy nr 2656, Sejm VII kadencji). W uzasadnieniu tym za nasadzenia niezgodne z zezwoleniem uznano np. nasadzenia mniejsze lub innego gatunku (str. 53-54 uzasadnienia ww. druku sejmowego nr 2656), co świadczy o tym, że w ocenie ustawodawcy każdy z elementów zezwolenia ma znaczenie dla realizacji celu nasadzeń zastępczych, jakim jest kompensacja środowiskowa, a braku zgodności nie należy stopniować.

Powyższe prowadzi do wniosku, że dokonując oceny realizacji nasadzeń zgodnie z zezwoleniem w kontekście proporcjonalnego przeliczenia odroczonej opłaty za wycinkę, należy badać każdy z warunków określonych w tym zezwoleniu, w tym wskazany obwód pnia drzewa nasadzanego na odpowiedniej wysokości. Natomiast każde odstępstwo stanowi przesłankę do zastosowania art. 84 ust. 7 ustawy o ochronie przyrody.

Działania Starosty Myśliborskiego w ww. zakresie jako organu ochrony środowiska potwierdzone zostały jako prawidłowe np. w uzasadnieniu decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Szczecinie z dnia 22.11.2023 r. (znak SKO/KU/451/2850/2023, od str. 9), stanowiącej rozstrzygnięcie odwołania Gminy [REDAKTOWANE] od decyzji Starosty Myśliborskiego z dnia 16.05.2023 r. (znak WOŚ.613.4.2023.AG), czy w uzasadnieniu decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Szczecinie z dnia 08.11.2023 r. (znak SKO/KU/451/3838/2023, od str. 9), stanowiącej rozstrzygnięcie odwołania Gminy [REDAKTOWANE] od decyzji Starosty Myśliborskiego z dnia 13.09.2023 r. (znak WOŚ.613.5.2023.AG).

Wszelkie nakładane przez Starostę Myśliborskiego na Gminę [REDAKTOWANE] opłaty były, w kontekście ww. decyzji, konsekwencją dalece nieprawidłowego wykonania przez Gminę [REDAKTOWANE] decyzji Starosty, zezwalających Jej na usunięcie drzew, z naliczoną i odroczoną opłatą za ich usunięcie z warunkiem nasadzeń zastępczych, określonych w tych decyzjach. Niezwykle ważne było bowiem w tych sprawach przeprowadzenie prawidłowej kompensacji przyrodniczej, z uwagi na fakt, że jedno z zezwoleń obejmowało usunięcie 80 sztuk drzew i nasadzenie 80 sztuk nowych drzew, natomiast drugie - obejmowało usunięcie 155 sztuk drzew i nasadzenie 154 sztuk nowych drzew. W każdej sytuacji Starosta był zobowiązany rozstrzygnąć kolejno, czy Gmina [REDAKTOWANE] posadziła nowe drzewa w podanych w zezwoleniach terminach, a jeżeli warunek ten został zrealizowany – ustalić, czy sadzonki spełniają wymogi wydanego w 2016 r. zezwolenia na usunięcie drzew, następnie czy po upływie okresu odroczenia zachowały żywotność czy nie i z jakiej przyczyny oraz czy te przyczyny były zależne od posiadacza nieruchomości czy też nie były. Przyczyna niezależna od posiadacza to każda przyczyna, której posiadacz nie mógł zapobiec. Ustawa o ochronie przyrody, nie zawiera legalnej definicji "niezależnych od posiadacza nieruchomości przyczyn utraty żywotności drzewa". Oznacza to, że przyczyn tych należy upatrywać w zdarzeniach mających charakter nadzwyczajny, którym posiadacz nieruchomości nie mógł zapobiec, pomimo dołożenia należytej staranności. Siła wyższa, w tym kataklizmy pogodowe, to okoliczności, które mogą przemawiać za przyjęciem wystąpienia niezależnej od posiadacza przyczyny utraty żywotności drzewa. Decyzja wydana w oparciu o art. 84 ust. 7 ustawy o ochronie przyrody, ma więc charakter związany, gdyż organ bada jedynie wykonanie nasadzeń zgodnie z zezwoleniem – w każdym aspekcie wskazanym w tym zezwoleniu [por. wyrok WSA w Gdańsku z dnia 20.04.2021 r., sygn. II SA/Gd 885/20].

Obowiązkiem posiadacza drzewa nasadzonego w trybie art. 84 ust. 3 ustawy o ochronie przyrody jest wyższa (tj. szczególna) troska o to drzewo i roztaczanie pieczy nad nim, a także podejmowanie dodatkowych zabiegów wykluczających możliwość obumarcia nasadzonych roślin z powodu braku dostarczenia wody. Zaniechanie dokonania takich czynności (aktów staranności) obciąża posiadacza nieruchomości [wyrok NSA z dnia 24.09.2019 r., sygn. akt II OSK 2189/18]. Podmiot, jakim jest Skarżąca, która jako organ ochrony przyrody również wydaje zezwolenia na usunięcie drzew, powinien dochować staranności w realizacji przez niego obowiązków publicznoprawnych wynikających z decyzji zezwalających na usunięcie drzew uwarunkowanych nasadzeniami, których wykonanie zgodnie z tymi warunkami i utrzymanie w żywotności lub wykazanie że utraciły żywotność z przyczyn niezależnych od posiadacza nieruchomości, umożliwia umorzenie opłat za usunięcie drzew [por. wyrok NSA z 16.05.2018 r., sygn. II OSK 2953/17].

Wątpliwości co do wystąpienia przyczyn zależnych, Starosta rozpatruje na korzyść strony postępowania, co odzwierciedlają decyzje przez niego wydane.

Odnosząc się do zarzutów dotyczących wymierzania Gminie kar finansowych, nawet za drobne odstępstwa co do wymiarów obwodu pnia nowo-nasadzonych drzew, Starosta Myśliborski wskazał, że jego działania koncentrują się na podejmowaniu prawidłowych rozstrzygnięć.

Na potwierdzenie powyższej tezy należy przytoczyć przykład umorzenia Gminie [REDAKTOR] przez Starostę Myśliborskiego opłat w kwotach 145.652,17 zł oraz 123.726,29 zł za usunięcie drzew na podstawie wydanych zezwoleń, które to umorzenia zweryfikowało Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Szczecinie i uznało za prawidłowe. Natomiast administracyjne kary pieniężne naliczane są przez Starostę Myśliborskiego wyłącznie po przeprowadzeniu postępowań w przypadkach określonych w art. 88 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody również w związku z art. 87a ust. 4 i ust. 5 tej ustawy: „*Wójt, burmistrz albo prezydent miasta wymierza administracyjną karę pieniężną za: usunięcie drzewa lub krzewu bez wymaganego zezwolenia, usunięcie drzewa lub krzewu bez zgody posiadacza nieruchomości, zniszczenie drzewa lub krzewu, uszkodzenie drzewa spowodowane wykonywaniem prac w obrębie korony drzewa*” i „*usunięcie gałęzi w wymiarze przekraczającym 30% korony, która rozwinęła się w całym okresie rozwoju drzewa, w celu innym niż określony w ust. 2, stanowi uszkodzenie drzewa; usunięcie gałęzi w wymiarze przekraczającym 50% korony, która rozwinęła się w całym okresie rozwoju drzewa, w celu innym niż określony w ust. 2, stanowi zniszczenie drzewa*”. Należy tutaj podkreślić, że Skarżąca nie może stosować zamiennie stwierdzeń „kara finansowa” i „pobranie naliczonej opłaty”, gdyż sama będąc również organem ochrony przyrody jest świadoma, że są to zupełnie różne zagadnienia, mające odrębne podstawy prawne.

Prawdą jest, że Starosta Myśliborski wskazał w jednym z postępowań administracyjnych związanych z usuwaniem drzew na terenie Gminy [REDAKTOR], że zastosowane przez Gminę oznaczenia drzew przeznaczonych do usunięcia są za duże i nieestetyczne. Stwierdzenie Skarżącej, że celem Starosty Myśliborskiego było „zdezawuować działania Gminy” [REDAKTOR] oraz że „osłabiało to wzajemne zaufanie pomiędzy obiema jednostkami samorządu terytorialnego oraz zaufanie do Starosty jako do bezstronnego organu administracji publicznej” jest dalece wyolbrzymione i naciągane. Wymalowywane znacznych rozmiarów cyfry, liczby na ww. drzewach (zwykle farbą o ostrym kolorze) mogą np. niepokoić mieszkańców, turystów, bo przecież nie każde z drzew planowanych do usunięcia uzyskuje zezwolenie. Powoduje to również zeszpecenie i umniejszenie walorów krajobrazowych, również tym spośród wartościowych drzew, które będą nadal rosły w danym miejscu, co podnoszone jest też na wielu szkoleniach z zakresu wydawania zezwoleń na usuwanie drzew. Jest to niezbyt estetyczne, a farba pozostaje na drzewach nawet 2-3 lata. Tym samym, w ramach dobrej współpracy, mając na względzie tylko wskazanie pewnych działań, które można przemyśleć i być może zmienić, Starosta Myśliborski zasugerował uprzejmie Gminie [REDAKTOR] rozważenie, by oznaczenia drzew były mniejsze lub na takiej stronie drzewa, która nie będzie oszpecała otoczenia.

Wskazać należy, iż w żadnej z ww. procedowanych spraw Gmina [REDAKTOR] nie skorzystała z przysługującego jej prawa do wniesienia uwag przed wydaniem decyzji. Każdorazowo Starosta Myśliborski zawiadamiał Wnioskodawcę o treści art. 10 § 1 ustawy Kodeks postępowania administracyjnego i zapewniał Gminie czynny udział w postępowaniu, zawiadamiając o możliwości zapoznania się z aktami sprawy i wniesienia uwag, również przed wydaniem decyzji („*Organy administracji publicznej obowiązane są zapewnić stronom czynny udział w każdym stadium postępowania, a przed wydaniem decyzji umożliwić im wypowiedzenie się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.*”). W ww. sprawach, zainteresowanie Gminy [REDAKTOR] prowadzonymi przez Starostę Myśliborskiego postępowaniami, kończyło się w dniu przeprowadzonej wizji w terenie, związanej z oględzinami drzew, przeznaczonych przez Gminę do usunięcia, w której brał udział przedstawiciel tej Gminy, nigdy nie wnosząc uwag, wniosków do protokołu.

Po analizie stanu faktycznego Komisja w całości zgodziła się ze stanowiskiem Starosty Myśliborskiego przedstawionym w wyjaśnieniach, uznając tym samym, iż zarzuty podniesione w skardze są bezzasadne.

Rada Powiatu w Myśliborzu, podzielając stanowisko Komisji Skarg, Wniosków i Petycji podejmuje niniejszą uchwałę.